

надпись: $\div \div$ Изволеніемъ божиємъ създа сѧ домъ сѧго и велико-
славнаго мѣченика Христова Гевргіѣ въ дни стѣброднаго и прѣ-
кѣ-высокаго краля Жроша Мнастѣина и бѣомъ самодръжѣцъ всен сръб-
скон земли и поморѣскон при вгочѣникѣ кралицѣ Симонидѣ и при
игѣменѣ Яндонѣ . в лѣто ,s (w) и к и а (6821—1313 г.) в то
же лѣто краля изкѣ тѣрки.

За слабата още сръбска култура при Милутина говори
и живописѣта на кралския храмъ: всички надписи при зогра-
фията, която е запазена въ старинния се видъ, е на грѣц-
ки езикъ.

1317 г.

№ 32.

Охридско и Македония.

Византийцитѣ наричаха българитѣ съ имената българи
или мизи (мизийци), а по нѣкой пѣтъ и скити. Въ голѣмия
тухленъ надпись на охридската църква Св. София отъ 1317 г.
охридскиятъ архиепископъ Григори е посоченъ като духовенъ
наставникъ на българитѣ (мизийци), които, като главно насе-
ление, влизаха въ прѣдѣлитѣ на неговата архиепископия,
именно въ Охридско, Македония и др. Този надпись гласи:
„... Григори, като съгради храмъ, мизийскитѣ (българ-
скитѣ) народи поучава всемждо на богописания законъ.
Година 6825, отъ Хр. 1317“ (... μωσῆς ὁ Γρηγόριος)
σχληνὴν ἐγεῖρας τὸν θεόγραφον νόμον: ἐθνη τὰ Μωσὼν ἐκδιδάσκει παν-
σόφως . . . ἔτους ,swwkē. — Йор. Ивановъ, Български старини,
стр. 211).

1319 г.

№ 33.

Сѣверна Македония.

Сръбскиятъ краля Стефанъ Милутинъ владѣеше сѣверна
Македония съ градоветѣ Скопѣе, Тетово, Дебъръ, Кюстен-
дилъ. Ето защо въ извѣстни документи той се издава и за
владѣтель на българско население. Така е нареченъ той въ
надписа отъ 1319 г. на барската църква, на която кралятъ
направилъ голѣми дарове:

„Прѣзъ година хилѣдо и триста и деветнадесета, мѣсецъ
юни, индиктъ втори. Урошъ краля на Рашка и Дукля, на